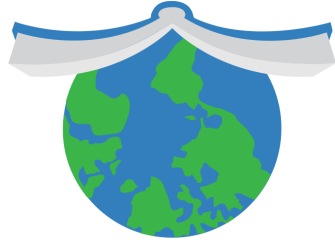

Κότα και Αετός

✎ Ann Nduku
👤 Wiehan de Jager
📄 Eleni Manou
📄 3
🗨️ Ελληνικά @1

Global Storybooks

globalstorybooks.net

Κότα και Αετός

✎ Ann Nduku
👤 Wiehan de Jager
📄 Eleni Manou

This work is licensed under a Creative Commons
[Attribution 3.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/3.0).
<https://creativecommons.org/licenses/by/3.0>

Μια φορά και έναν καιρό, Κότα και Αετός ήταν φίλοι. Ζούσαν ειρηνικά με τα άλλα πουλιά. Κανένας από αυτούς δεν μπορούσε να πετάξει.

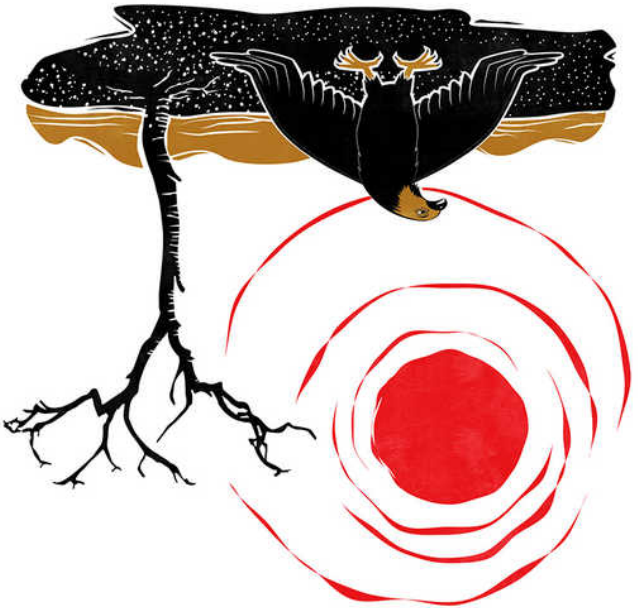

Καθώς η σκιά των φτερών του Αετού πέφτει στο έδαφος, η Κότα προειδοποιεί τα κοτοπουλάκια της. «Βγείτε από το γυμνό και ξηρό έδαφος». Και απαντούν: «Δεν είμαστε ανόητοι. Θα τρέξουμε».

Όταν ο Αετός ήρθε την επόμενη μέρα, βρήκε την κότα να σκαλίζει την άμμο αλλά χωρίς βελόνα. Έτσι ο Αετός πείταξε κάτω πολύ γρήγορα και έπιασε ένα από τα κοτοπουλάκια. Το μετέφερε μακριά. Από εκεί και πέρα, κάθε φορά που εμφανιζόταν Αετός, βρισκεί την κότα να σκαλίζει την άμμο για τη βελόνα.

Μια μέρα, υπήρχε λιμός στη γη. Ο Αετός έπρεπε να περπατήσει πολύ μακριά να βρει φαγητό. Αυτή γύρισε πίσω πολύ κουρασμένη. «Πρέπει να υπάρξει ένας ευκολότερος τρόπος να ταξιδέψεις!» είπε ο Αετός.

Μετά από ένα καλό ύπνο, η Κότα είχε μια λαμπρή ιδέα. Άρχισε να μαζεύει τα πεσμένα φτερά από όλα τα πουλιά φίλους της. «Ας τα ράψουμε μαζί πάνω από τα φτερά μας» είπε αυτή. «Ίσως αυτό θα κάνει πιο εύκολο να ταξιδεύουμε».

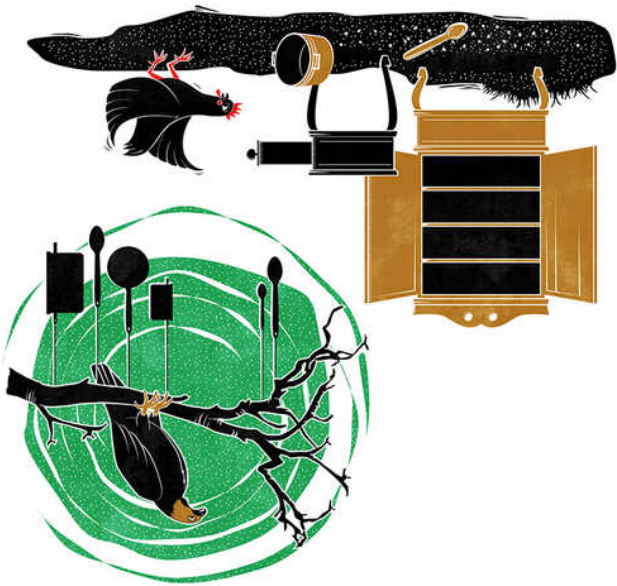

«Δώσε μου μια μέρα» η Κότα παρακάλεσε τον Αετό. «Μετά μπορείς να φτιάξεις τα φτερά σου και να πετάξεις μακριά να πάρεις φαγητό πάλι». «Μόνο μια μέρα» είπε ο Αετός. «Αν δεν μπορείς να βρεις τη βελόνα, θα πρέπει να μου δώσεις ένα από τα κοτοπουλάκια σου ως πληρωμή».

Ο Αιτός ήταν ο μόνος στο χωριό με βελόνα, έτσι αυτή άρχισε να ράβει πρώτα. Έκανε για τον εαυτό της ένα ζευγάρι όμορφα φτερά και πέταξε πάνω από την κότα. Η κότα δαείστηκε τη βελόνα αλλά σύντομα κουράστηκε από το ράψιμο. Άφησε τη βελόνα στο ντουλάπι και πήγε μισά στη κουζίνα να ετοιμάσει φαγητό για τα παιδιά της.

Αργότερα το απόγευμα, ο Αιτός επέστρεψε. Ζήτησε τη βελόνα να φτιάξει μερικά φτερά που είχαν χαλαρώσει στο ταξίδι της. Η κότα κοίταξε στο ντουλάπι. Κοίταξε στην κουζίνα. Κοίταξε στην αυλή. Αλλά η βελόνα δεν βρέθηκε πουθενά.

Αλλά τα άλλα πουλιά είχαν δει τον Αετό να πετάει μακριά. Αυτοί ρώτησαν τη Κότα να τους δανείσει τη βελόνα να κάνουν φτερά για τους εαυτούς τους επίσης. Σύντομα υπήρχαν πουλιά που πετούσαν σε όλο τον ουρανό.

Όταν το τελευταίο πουλί επέστρεψε τη δανεισμένη βελόνα, η Κότα δεν ήταν εκεί. Έτσι τα παιδιά της πήραν τη βελόνα και άρχισαν να παίζουν με αυτήν. Όταν έπεσαν κουρασμένα από το παιχνίδι, άφησαν τη βελόνα μέσα στην άμμο.